

om, at Ekspropriation kun maa finde Sted mod fuld Erstatning. Nu vil jeg nærmest sige, at Husene intet er værd. De er end ikke saa meget værd, at det kunde betale sig at slukke, hvis der kom Ild i dem, dersom der ikke stod andre Interesser paa Spil. De er saa usle, at de end ikke vilde kunne betale Nedbrydningen. Men Grundene, de staar paa, er i Øjeblikket i en Værdi, som gør det umuligt at bygge Beboelseshuse paa Tomterne, hvis ikke det offentlige skal ofre store Summer som Tilskud. Jeg vil tage et Kvarter, hvor jeg selv har arbejdet en Del med Forholdene, Kvarteret omkring Prinsensgade, hele Karreen fra Dronningens Tværgade til Klerkegade, som begrænses af Borgergade og Adelgade. Det er et af de daarligste Kvarterer, vi har, og Grundene der staar i Øjeblikket i en Gennemsnitspris af ca. 85 Kr. pr. Kvadratalen. Men det vil ikke være nok. Hvis der skulde bygges Beboelseshuse paa disse Tomter, skulde der først udlægges en betydelig Del af dem til Gader og Pladser, som er fornødne i en indre By.

Man vil altsaa se, at det, som det ærede Medlem for Give-Kredsen (N. C. Jensen) talte om, at der skulde bygges Beboelseshuse paa disse Tomter, det er en Umulighed, hvis ikke det offentlige skal yde betydelige Tilskud. For naar Grundene koster det, jeg nævnede før, og der skal tages betydelige Arealer fra til Gader, hvorved Grundpriserne bliver endnu større, saa kan det ikke betale sig at bygge Beboelseshuse, fordi de, som skulde bo i Husene, ikke vil kunne forrente den store Grundpris i Forbindelse med, hvad det ellers koster at bygge. Det lader sig altsaa ikke gøre at bygge Beboelseshuse, det kan kun lade sig gøre at bygge disse Kvarterer op som Forretningskvarterer, og man kan forstaa, at der ogsaa maa Tid dertil. Jeg skal om et Øjeblik komme til en Udvej, som jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister at tage under Overvejelse, da den maaske i nogen Grad kunde hjælpe det offentlige til at faa disse usunde Bydele fjernet.

Jeg vil derfor paastaa, at naar baade store Dagblade og ærede Medlemmer i dette høje Ting har bebrejdet Demokratiet, at det ikke har gjort mere, end det har, eller at der i dette Øjeblik findes Boliger som dem, det ærede 17de Medlem for Hovedstaden har skildret, saa er det forloren Tale, som ikke hører hjemme, hvor man tager Hensyn til Sandheden, og i Sandhedens Interesse vil jeg paatale

disse Udtalelser og disse Skrivelser, som de paagældende sikkert burde vide ikke er i Overensstemmelse med de faktiske Forhold.

Jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister, om der ikke efter denne Debat vilde være nogen Anledning til at tage Spørgsmaalet om en Boliginnspektion i København op til Overvejelse. Det Spørgsmaal har ofte været paa Tale, og man har allerede længe fra mange Sider ønsket, at der var en saadan Boliginnspektion i København. En saadan Boliginnspektion er med stort Held gennemført i mange Lande, og ikke mindst i vort Naboland Norge har man haft megen Gavn af den. Jeg mener, at en saadan Boliginnspektion skulde have udstrakt Myndighed. Ikke saaledes, at den skulde gøre Sundhedsautoriteterne overflødige, men den skulde nærmest være en Hjælp for Sundhedsautoriteterne og have udstrakt Myndighed til at kassere Boliger, som er af en saadan Beskaffenhed, at det er uværdigt for Mennesker og i Særdeleshed for Mennesker med Børn at bo i dem. Vi har jo nok en Sundhedsstyrelse her i København, men denne Sundhedsstyrelse har ingen Adgang, i alt Fald ingen officiel Adgang, til at gribe ind mod denne usunde Bebyggelse. Den mangler nemlig noget, og dette, som den mangler, vilde kunne afhjælpes ved, at man fik denne Boliginnspektion, som saa i udstrakt Grad kunde dels kassere disse Lejligheder, dels kræve dem holdt i en bedre Stand, end de er i dette Øjeblik. Det vilde i høj Grad hjælpe det offentlige til at raade Bod paa de sørgelige Forhold, som i Øjeblikket findes, idet de allerfleste af disse Boliger vilde blive forbudt som Opholdssted for Mennesker. Dette vilde atter medføre, enten at de paagældende Husejere vilde blive nødsaget til at modernisere disse Lejligheder eller eventuelt rive Husene ned, eller ogsaa at de blev mere medgørlige, naar det offentlige ønskede at overtage disse Kvarterer. Men saa længe Forholdene er, som de er nu, er det aldeles utaaleligt, og det er næsten umuligt for Autoriteterne at komme disse usunde Bydele til Livs.

Jeg vil gerne have Lov til i denne Forbindelse ogsaa at gøre et Par andre Henstillinger til den højtærede Justitsminister. Den første gaar ud paa, om vi vil kunne faa en almindelig Byplanslovgivning. Vi har nu det sørgelige Forhold, at næsten alle vore Stationsbyer er anlagte, om jeg saa maa sige, efter Planløshedens Princip. Ganske tilfældigt ligger